

mere tilbøielig kan man tænke sig, at denne fremmede Stat er til overhovedet at indrømme danske Læger fri Virksomhed indenfor sine Grændser, og jo højere Lægevidenskaben staar i det paagjældende fremmede Land, desto mere maa man antage, at den fremmede Stat vil tage i Betænkning at aabne en saadan Afgang for danske Læger til almindelig Lægevirksomhed, som det ærede Medlem opstiller som Betingelse for, at fremmede Læger kunne faae Tilladelse til at virke her i Landet. Resultatet vilde altsaa blive, at Justitsministeren fornemlig vil Tilladelse til at give jus practicandi til Læger, som høre hjemme i fremmede Stater, hvor Lægevidenskaben staar paa et lavere Standpunkt end hos os, men derimod mindre frit Afgang til at give Tilladelse til Læger, der høre hjemme i saadanne Stater, hvor Lægevidenskaben staar i sin højeste Blomstring. Men der er dernæst en anden Betragtning, der gjør, at Bestemmelsen vistnok maa anses for at være mindre heldig. Det ærede Medlem forudsætter maaske, at Justitsministeren gennem sin Kollega Udenrigsministeren skulde foranledige Forhandlinger, der kunde føre til en Slags Traktat mellem Danmark og forskellige fremmede Lande i den Retning, som er antydet. Dersom man nu vil tænke sig noget Saadant sket, tror jeg, at man maa indrømme, at der meget let vil kunne uddanne sig en Praxis, som vil medføre skadelige Følger for Lægestanden her hjemme, som det ærede Medlem jo tager saa meget Hensyn til. Naar man først ad diplomatisk Vej havde sluttet Overenskomst med forskellige fremmede Lande om, at danske Læger skulde have Lov til at øve Lægevirksomhed i disse fremmede Lande, vilde det være meget vanskeligt for Justitsministeren at negte Læger fra disse Stater Tilladelse til at praktisere her i Landet, naar de havde underkæstet sig de almindelige Prøver, der i deres Hjemstavn vare tilstrækkelige til at aabne Afgang til Udvøvelsen af Lægevirksomhed. Den praktiske Følge af det ærede Medlems Forslag vilde altsaa blive, at Sagen ikke i hvert enkelt Tilfælde blev afgjort af Justitsministeren efter Forhandling med de lægekundige Autoriteter her i Landet, men det vilde i Virkeligheden blive saaledes, at de Læger, der kom fra Lande, der aabnede Afgang for danske Læger til at øve deres Virksomhed der, i Realiteten ogsaa kunde frit øve deres Virksomhed her i Danmark, saa at det kun blev en Formag, at de først skulde hente Autorisationen dertil i Justitsministeriet. Men derved kommer man ind paa en helt anden Rante, end der ligger i Justitsministerens Forslag. Naar man gaar den Vej, kan jeg forstaa, at Hensynet til den danske Lægestand, Indfødsret eller maaske endog Etikettehensyn kunne spille en Rolle. Jeg kan forstaa, at et saadant Hensyn kunde have Vægt f. Ex. paa det procesuelle Omraade, naar der er Tale om, hvor vidt man skal respektere fremmede Landes Domme, om de ere erigible hos os eller

ikke, og at man der anser det for rimeligt at fordre Reciprocitet; men naar Spørgsmaalet er om at gjøre det muligt for en enkelt fremmed Læge, der har viist sig at være i Besiddelse af en ualmindelig Dygtighed i en almindelig eller speciel Retning, at bruge denne til Gavn for danske Underaatter, tilstaaer jeg, at jeg ikke kan forstaa, at man vil gjøre det afhængigt af, hvorledes det paagjældende Land stiller sig med Hensyn til danske Lægers Virksomhed indenfor sine Grændser.

Formanden: Inden Forhandlingerne fortættets, maa jeg bemærke, at den ærede Ordfører har underrettet mig om, at han paa Udvalgets Vegne har taget Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 2 tilbage. Jeg spørger herved, om Regeringen ønsker at optage det (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Berg: Da jeg agter at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Ploug), har jeg bedet om Ordet, for at gjøre den enkelte Bemærkning, at det beror paa en Misforstaaelse, naar der ikke i Udvalgets Betænkning har foreligget et Ændringsforslag i samme Retning som det nys omtalte, i alt Fald for Mindretallets Vedkommende. Jeg har ikke, efter hvad der har foreligget Udvalget, kunnet overbevise mig om, at det var Noget, som maatte anses for særlig ønskeligt og hensigtsmæssigt, at Afgang til almindelig Lægevirksomhed blev given fremmede Læger her i Landet, uden at der var Tale om, at Gjensidighed blev indrømmet fra de Lande, hvor de paagjældende Læger havde hjemme. Det er nemlig forekommet mig, at Forbringen om Gjensidighed er Noget, man skylder vore Læger her hjemme af forskellige Grunde. Det er for det Første blevet uoplyst, at Antallet af dem, der her beskæftige sig med lægevidenskabeligt Studium, er saa stort, at det kan forudsættes at tilfredsstille det Krav, som Befolkningen herhjemme i den nærmest overskuelige Fremtid maatte stille til den almindelige Lægevirksomhed, hvorhos Lægevidenskaben her i Landet vistnok maa siges at staa paa et saadant Standpunkt, at det ikke kan have almindelig Interesse, at Afgang til at udøve Lægevirksomhed maatte gives fremmede Læger. Jeg skal for i Øvrigt ikke dvæle længere herved, idet jeg henholder mig til den Motivering, som den ærede Forslagsstiller har givet, men jeg vil kun tilføje, at, efter hvad der er kommet til min Kundskab, har jeg troet, at der i alt Fald om dette Spørgsmaal var noget delte Meninger i det kongelige Sundhedskollegium. Betænkningen har ikke foreligget Udvalget og ligeoverfor den ærede Ministers Udtalelse idag om, at det nævnte høie Kollegium har udtalt sig med ubelt Bisald om begge Lovforslagets første Paragrafer, skal jeg selvfølgelig ikke yttre Lov i saa Henseende, uag-